

Passieconcert Cantatrix

Prachtig was de tegenstelling tussen de ferme mannenzang en de tedere vrouwenzang bij de staties. Foto Sjoerd Hania

Kordate zang, prachtig opbloeiend geluid, fijne contrasten en beheerst gezongen lange frases, het was er zondag allemaal bij het passieconcert van Cantatrix.

DOOR: RENNIE VEENSTRA

DOKKUM ■ Bij het passieconcert van het Vocaal Ensemble Cantatrix, zondagmiddag in de Grote Kerk in Dokkum, ging het omgekeerd chronologisch van romantiek naar barok. Het had ongetwijfeld te maken met de compositorische structuur en sfeer, dat het koor eerst het 'Via Crucis' van Franz Liszt uitvoerde en daarna de veel eerder gecomponeerde werken van Antonio Lotti en Domenico Scarlatti. In de door Liszt becomponeerde veertien kruiswegstaties is een belangrijke rol

toebedeeld aan het harmonium of het orgel. Cantatrix had voor het harmonium gekozen en dat bleek een goede zet. Zeker met een man als Dirk Luijmes achter het klavier. Deze liet crescendo's en decrescendo's de revue passeren, terwijl die op een orgel nauwelijks te realiseren zijn en die het werk bij alle sereniteit op spanning hielden. Naast orgelinleidingen waren er orgelbegeleidingen en orgelsoli en soms eindigden die zo ontzettend zacht, dat dirigent Hans Leenders de bladzijden van zijn parti-

tuur haast niet durfde omslaan. Het koor ging helemaal mee in de sfeer, die de organist zo voortreffelijk creëerde. Prachtig was de tegenstelling tussen de ferme mannenzang en de tedere vrouwenzang bij de staties, waarin het gaat over de val van Jezus. Hartverwarmend waren de op Bach geënte koralen, die volledig romantisch werden geïnterpreteerd. Unisono of meerstemmig en begeleid of a capella, het was allemaal van hoog niveau. Ook de baritonsolist, koorlid Ruben Olthof, gooide hoge ogen met zijn goed doordachte vertolkingen. Voor de composities van Lotti en Scarlatti verruilde Luijmes het harmonium voor een orgel en voegde Maria Vahervuo zich met haar violone bij hem. Samen ondersteunden zij de

bepaald niet gemakkelijke meerstemmigheid in zowel Lotti's 'Miserere mei, Deus' als 'Crucifixus'. De uitvoering van de composities kenmerkte zich door variatie, niet alleen wat betreft de sfeer – een meditatieve, vreugdevolle of zelfs expansieve -, maar ook ten aanzien van de afzonderlijke partijen binnen het polyfone weefsel en de gezamenlijkheid binnen de homofonie. Veel afwisseling zat er ook in de vertolking van Scarlatti's 'Stabat Mater', dat eveneens op orgel en violone werd begeleid. In de transparantie kwam de kwaliteit van elke koorpartij optimaal uit de verf en bij het coloratuurwerk – het 'Amen' was een waar feest op dit gebied - bleek ieders enorme technische vaardigheid. Mooier had dit concert niet kunnen eindigen.